

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **F. O.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2007, č. j. JMK 93727/2007, sp. zn. S - JMK 93727/2007/OSV - Br, ze dne 25. 7. 2007, č. j. JMK 93730/2007, sp. zn. S - JMK 93730/2007/OSV - Br, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2008, č. j. 34 Cad 141/2007 - 49,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Marku Sedlákov, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 952 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. S - JMK 93727/2007/OSV - Br, č. j. JMK 93727/2007, ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. S - JMK 93730/2007/OSV - Br, č. j. JMK 93730/2007. Těmito rozhodnutími žalovaný zamítl žalobcova odvolání proti rozhodnutím Městského úřadu Kyjov, kterými a) nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci dle § 36 odst. 1 písm. c) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a b) byl zvýšen doplatek na bydlení z 50 Kč na 440 Kč dle § 44 odst. 2 zákona č.

111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Žalobce se domáhal přezkumu uvedených rozhodnutí, neboť se zabývají tím, co není předmětem odvolání a obcházejí zákonem uloženou povinnost zabývat se tím, co je dotčenou osobou žádáno a v obsahu spisu doloženo, tj. právním nárokem na starobní důchod, který už 11 let soudy nejsou schopny chránit. Krajský soud žalobu zamítl z toho důvodu, že žalobce se svými žádostmi domáhal přiznání dávek upravených v zákoně o pomoci v hmotné nouzi a tento zákon neobsahuje právní úpravu, která by umožňovala správnímu orgánu přezkoumat dávku důchodového pojištění.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek Krajského soudu v Brně kasační stížností ze dne 15. 1. 2009, ve které uvedl, že kasační stížnost podává proti systémovým protiprávním obcházením merita věci, odporujícím čl. 6 Ústavy RE přednostně aplikované dle čl. 10 a 1 Ústavy ČR. Rozhodnutí krajského soudu napadá pro ignorování petitu a merita žaloby označené v předvolání k jednání na č. l. 35 jako žaloba proti ČSSZ o starobní důchod, což věcně i místně příslušná soudkyně následně obchází. Stěžovatel se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro nicotnost, s odkazem na § 109 odst. 3 s. ř. s. věta za středníkem. Dále žádá nařízení soudcům aplikovat taková procesní ustanovení, která poskytují ochranu Ústavou zaručených práv (čl. 90 Ústavy ČR). Stěžovatel se dovolává závazku Parlamentu ČR, že zločiny soudců proti lidskosti se nebudou opakovat. Ustanovený zástupce doplnil kasační stížnost o tvrzení, že správní orgán měl posoudit podání dle § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle jeho skutečného obsahu; žalovaný namísto toho podání pojal čistě formalisticky, tedy v rozporu s tím, co vyplývalo z obsahu podání, a projednal je jako odvolání proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. S - JMK 93727/2007/OSV - Br, č. j. JMK 93727/2007, ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. S - JMK 93730/2007/OSV - Br, č. j. JMK 93730/2007. Dále ačkoli si byl žalovaný vědom své věcné nepříslušnosti, nepostoupil toto své podání v rozporu s § 12 správního řádu věcně příslušnému orgánu. Stěžovatel explicitně uvádí důvody kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, odvolává se i na § 109 odst. 3 s. ř. s. věta za středníkem. V závěru stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména zdůvodňuje správnost svého postupu v napadených rozhodnutích týkajících se pomoci v hmotné nouzi.

Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení (stěžovatel), z něhož takové rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost v daném případě skutečně podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti z hlediska obsahu, tedy zda je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí krajského soudu napadá (§ 106 odst. 1 s. ř. s.).

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska obsahového musí Nejvyšší správní soud ve vztahu k větší části neurčitě postavených kasačních námitek, kterými je

tvrzeno porušení některých ustanovení ústavních předpisů a kterými se stěžovatel dovolává ochrany proti systémové protiprávnosti, všeobecného tvrzení o obcházení merita věci a ochrany proti zločinům soudů proti lidskosti, nejprve konstatovat, že naprostá většina těchto kasačních tvrzení a odkazů je zcela obecná a nekonkrétní a chybí zde nezbytná náležitost: osvětlení konkrétních důvodů kasační stížnosti v těchto bodech kasační stížnosti a uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měl soud dopustit. Takové nekonkrétní námitky jsou potom vyloučeny z přezkumu. V této souvislosti je nutno poukázat např. na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, podle kterého je stěžovatel povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán, popř. soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení ústavních předpisů bez souvislosti se skutkovými výtkami a s konkrétní vazbou na relevantní části spisového materiálu. Nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na řízení, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ze řízení, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními (kasačními) body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany neurčité a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Výše uvedené části námitek kasační stížnosti nejsou v daném případě natolik určité, aby z nich bylo patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má soud rozhodnutí přezkoumávat, jakož ani v čem (zcela konkrétně) spatřuje stěžovatel nezákonnost. Jak vyplývá i z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, takové námitky nelze věcně přezkoumat.

Část námitek přesto vykazuje alespoň takový stupeň konkrétnosti, aby se jimi bylo možno dále zabývat. Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval přípustností kasační stížnosti: kasační stížnost je přípustná proti každému rozhodnutí, není-li v zákoně stanoveno jinak (§ 102 s. ř. s.). Ustanovení § 104 s. ř. s. upravuje důvody nepřípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Porovnáním obsahu kasační stížnosti s obsahem žaloby Nejvyšší správní soud zjistil, že určité důvody obsažené v kasační stížnosti stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil. Na výzvu krajského soudu ustanovenému zástupci v řízení o žalobě, aby neurčitou žalobu stěžovatele doplnil o skutkové a právní důvody, tento v řízení

o žalobě uvedl, že a) žalovaný obešel předmět příčin, neboť předmětem návrhu žalobce byl nárok na starobní důchod, b) žalovaný se vůbec nezabýval tím, co bylo žalobcem v rámci jeho podání žádáno a v rámci řízení předloženo. Tvrděním uvedeným pod bodem a) se soud řádně zabýval (vysvětlil, že zákon o pomoci v hmotné nouzi neobsahuje právní úpravu, která by umožňovala správnímu orgánu přezkoumat dávku důchodového pojištění) a tvrzení b) bylo krajským soudem – zcela správně – vyhodnoceno, jako ryze obecné (a Nejvyšší správní soud dodává, že i nesrozumitelné), neumožňující další věcné přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Požadavek postupu dle § 37 odst. 1 a § 12 (postoupení podání věcně příslušnému orgánu) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, uvedený v kasační stížnosti není v žalobě označen – krajský soud se jím tedy nemohl zabývat a Nejvyšší správní soud tak nemůže posoudit správnost, popř. nesprávnost postupu krajského soudu v této otázce. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine pak brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné.

Za uvedených okolností zbývá ze všech uplatněných námitek jediná, která prošla testem přípustnosti a je dostatečně konkrétní. Jedná se o upozornění stěžovatele na označení věci v předvolání k jednání jako žaloba proti ČSSZ o starobní důchod č. X, což podle dovození stěžovatele „věcně i místně příslušná soudkyně následně obchází“ (neboť nerozhodla o tomto starobním důchodu, ale o napadených rozhodnutích) a stěžovatel v tom shledává ignorování petitu a merita žaloby. Nejvyšší správní soud v tomto směru ze spisového materiálu zjistil, že v otázce subjektu žalovaného skutečně bylo od počátku řízení - vzhledem k nejasnosti původního podání žalobce - nepřítisť jasno (žalobce sice označuje jako žalovaného Krajský úřad Jihomoravského kraje a uvádí jeho rozhodnutí, avšak současně se neurčitě dovolává obcházení předmětu příčin a rozporně s označenými rozhodnutími uvádí, že předmětem žaloby je žaloba o mimosoudní rehabilitaci proti ČSSZ v upírání právního nároku na starobní důchod). Po ustanovení zástupce učinil tedy soud v tomto směru na žalující stranu dotaz - výzvu na upřesnění a doplnění nejasných skutečností. Sám žalobce na jasnou výzvu soudu v doplnění a upřesnění žaloby z 20. 2. 2008 výslovně označil jednoznačně jako žalovaného Krajský úřad Jihomoravského kraje a v petitu žaloby výslovně označil ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2007, č. j. JMK 93727/2007, sp. zn. S - JMK 93727/2007/OSV - Br, ze dne 25. 7. 2007, č. j. JMK 93730/2007, sp. zn. S - JMK 93730/2007/OSV - Br, a rozhodnutí Městského úřadu Kyjov č. j. 25837/2007/KYJ ze dne 3. 7. 2007 (tedy prvostupňové rozhodnutí v téže věci). Dále je ze spisu zřejmé, že soud ve veškeré korespondenci udává řádně a konzistentně jako žalovaného Krajský úřad Jihomoravského kraje (žádost o spis a vyjádření k věci je adresována řádně krajskému úřadu). Pouze v předvolání k jednání ze dne 6. 11. 2008, č. l. 35 -7, je uvedena za stranu žalovanou Česká správa sociálního zabezpečení. Soud následně v záznamu ze dne 19. 11. 2008 shledává tuto chybu (příslušnou soudkyní je zde mj. uvedeno: „Dostavila se zástupkyně ČSSZ a uvádí, že k předepsané věci nemá žádné podklady; zjistila jsem, že namísto KÚ JMK byla obeslána ČSSZ.“) a v protokole o jednání ze dne 20. 11. 2009 zaznamenává „žalovaný - Krajský úřad Jihomoravského kraje - doručení není vykázáno.“ Poté nechává účastníky již řádně obeslat, tedy konzistentně s dosavadním průběhem řízení a označováním subjektů, jakož i konzistentně s vlastním upřesněním žaloby. Následně již označování subjektů a předmětu řízení probíhá opět souladně s upřesněním žaloby. Všechny tyto skutečnosti jsou ze spisového materiálu

zřetelně zjištělné a ověřitelné. Ze spisového materiálu je nade všechnu pochybnost zřejmé, že se jednalo o chybné obelání a označení věci. S ohledem na skutečnost, že se jedná o zjevnou chybu a na skutečnost, že žalobce na výzvu soudu výslovně označil jako žalovaného Krajský úřad Jihomoravského kraje a v petitu žaloby výslovně označil ke zrušení výše specifikovaná rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že napadeno bylo rozhodnutí Krajského úřadu JmK a žalovaným byl tento úřad. Uvedené chybné označení žalovaného na č. l. 35 - 37 za situace, kdy podstata věci je ze spisu jasně zjištělná, jakož i za situace, kdy došlo k nápravě - následnému řádnému a správnému obelání, nemá žádný vliv na podstatu věci, ani na práva účastníka. V takové skutečnosti nelze dost dobře shledávat jinou vadu řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a to zejména z toho důvodu, že výrok rozsudku je plně konzistentní s vlastními výslovně konstatovanými údaji v žalobě (vč. petitu), vadné obelání bylo napraveno a jednání ve věci se řádně konalo (v řádném složení) a stěžovatel nemůže dost dobře shledávat ignorování petitu a merita žaloby v nerozhodnutí o starobním důchodě, když sám jako napadená rozhodnutí uvedl rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, kterými je rozhodováno ve věcech pomoci v hmotné nouzi, nikoliv rozhodnutí ČSSZ o starobním důchodě. Nejvyšší správní soud tedy za těchto okolností a po posouzení námitek uplatněných v kasační stížnosti, uzavírá, že neshledal nezákonnost rozhodnutí Krajského soudu v Brně. Nejvyšší správní soud přitom ani neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně ustanoven zástupce, advokát Mgr. Marek Sedlák. Uvedený advokát na výzvu soudu nepodal vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb; soud tedy postupoval podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a řídil se přitom údaji o úkonech vyplývajících ze spisu. Ze spisu přitom vyplývá jeden úkon právní služby, a to doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud o odměně ustanoveného zástupce uvážil následovně: Podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu činí tarifní hodnota ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení 1000 Kč. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty činí 500 Kč (§ 7 advokátního tarifu). Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v uvedeném ustanovení uvedených. Podání písemného doplnění kasační stížnosti z 11. 5. 2009 pak je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Jiný úkon právní služby ze spisu nevyplývá. Ustanovenému advokátovi tak byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby, což spolu s náhradou hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a s připočtením DPH činí celkem částku 952 Kč, která byla ustanovenému advokátovi přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu